

A MAGYARORSZÁGI
METHODISTA EGYHÁZ
PÉCSI KÖRZETE

HÍRLEVÉL

XXVIII. évfolyam 8. szám 2024. augusztus

„Az Úr meggyógyítja a megtört szívűeket, és bekötözi sebeiket.”

Zsoltár 147:3

Egyházunk 2024. évi jeligéje:

„Krisztusért kérünk, béküljete meg Istennel!” II. Korintus 5:20

Tervezett programjaink ebben a hónapban:

4-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor **úrvacsorai** istentisztelet
lesz: **Kurdi Zoltán** hirdet igét Pécsen és Hidason

11-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz: igét
hirdet **Schauermann Tamás**

18-án, vasárnap **Regionális találkozó lesz Szekszárdon**

25-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz:
Sztupkai Mihály hirdet igét Pécsen és Hidason.

Rendszeres programjaink:

Kedden 18 órától imakör a Zoom-on, minden hónap első keddjén az
internetes imakörben úrvacsorát is veszünk.

Csütörtöki házikört júliusban és augusztusban szüneteltetjük

Csütörtökön este 18³⁰ órától **ifjúsági óra**

Pénteken 16³⁰ óra **Bibliakör Drávaszabolcson** a Faluházban a könyv-
tárban (Köztársaság tér 2/b.)

Vasárnap 15⁰⁰ órakor **Hidason** istentisztelet.

Minden első vasárnap **Siklóson** 15 órakor **úrvacsorai istentisztele-
tünk** van az **evangélikus imateremben** (júliusban és augusztus-
ban szüneteltetjük)

Pécsett a vasárnapi **istentiszteleteket** közvetítjük a gyülekezet
Facebook oldalán:

<https://www.facebook.com/pecsimetodista>, vagy

<http://pecsimetodista.hu/> honlapunkon

Mindkét helyen vissza is nézhetők az alkalmak.

A szeretet vezetni fog minket, és előkészíti utunkat.

Megmutatja mikor kell küzdeni és mikor megpihenni.

Már látjuk a távolból a megígért üdvösség idejét: tartsatok hát ki!

N.L. von Zinzendorf

Születésnaposoknak

*Add, hogy szeretettedben és
ismerettedben növekedjünk,
hogy megmaradjunk a hitben,
hogy neked szolgáljunk a Lélek
által, hogy szívünk már itt
megtzlelje jószágodat, és
szüntelenül terád szomjazzon.*

E. Cruciger

Kívánjuk, hogy tapasztalják meg ezt a hétköznapjaikban!

A megállás dinamizmusa

Ezernyi zaklatott
pillanat szalad,
s hullik szét
egy szempillantás alatt
töredékké,
kárrá és szemétté.

Hogy utána,
ebben a fejvesztett
rohanásban
újra csak felismerjem,
lássam:

A biztonság
csak Te vagy, Uram.
S megállva,
elcsendesedve
neked megadjam magam.
Ámen

H A J D Ú Z O L T Á N L E V E N T E

Bartimeus vakmissziós tábor egy segítő szemszögéből

A tábor helye Balatonföldváron a Baptisták üdülőjében volt, július 3-8-ig, mi segítők egy nappal előbb érkeztünk.

A Bartimeus Misszió egy felekezeti misszió, melynek fő célja, hogy a látássérültek felé szolgáljon, és bemutassa Jézus evangéliumát. A hét témája: „Jézus Krisztusban való szabadság” volt.

A Bartimeus tábor nekünk segítőknél nem csak arról szól, hogy fürdünk és pihenünk, hanem arról, hogy reggel 7 órakor mi segítők összegyűlünk, megbeszéljük az aznapi programot, imádkozunk. Az étkezésekhez előkészítjük az ebédlőt, minden vakot, és látássérültet kiszolgálunk, és az étkezés után leszedjük az asztalokat, rendet csinálunk. Az asztalokat, székeket is le kell törölni, mert a látássérültek nem látják, hogy hova potyog az étel.

Ezután tudok csak bemenni a délelőtti Istentiszteletre, ami minden nap van, de akkor is kell figyelni a látássérültekre, hogy valakinek szüksége van-e valamire. Őket napközben segíteni, kísélni kell.

Mindegyik segítőnek van egy látássérültje, akiért felelős. Ha éppen más dolgom van, akkor rábízhatom egy másik segítőre. Amikor a társaság kimegy a táborból, akkor mindig valakit kísérnünk kell, lehet, hogy egyszerre nem egy, hanem kettő vagy három látássérültet. De ez is sikerülni szokott.

Amikor 5-8 perc sétával a Platán étterembe ebédelni megyünk át, akkor ott is figyelni kell, ha valamelyik látássérült mosdóba szeretne menni, vagy szeretne valami mást tenni. Mi merjük ki nekik a levest is. Ha van nagyobb szelet hús a tányérjukon, akkor azt össze kell darabolni. Ők kitapogatják az eszközeikkel a tányéron, hogy hol van az étel. Mi segítők étkezünk utoljára, miután mindent amit kértek, odakészítettünk a látássérülteknek. Amikor a táborban van az ebéd, mi porciózzuk ki az ételt. A látássérülteknek el kell mondani, hogy milyen étel van az asztalon illetve a főasztalon, ahonnan a második fogást széthordjuk az üdülő ebédlőjében.

Pihenés az Istentisztelet alatt van jobbra, de azért ugye akkor is figyel az ember, ha valamelyik látássérültnek valamire szüksége lenne.

Ha vége van az Istentiszteletnek, akkor sem szabad magukra hagyni a látássérülteket, mert éppen lehet, hogy elmennének mellékhelyiségbe,

vagy egy kicsit sétálni, vagy valakivel szeretnének beszélgetni. Ekkor is oda kell kísérnünk őket, ahova el szeretnének jutni.

Ha elmegyünk tőlük azt jelezni kell feljűk, mert nem látják, hogy elmegyek. Nem lehet csak úgy magára hagyni egy látássérűtet. Lehet, hogy addig le kell űtetni egy székre, vagy ha nem akar űlni, akkor tudnia kell, hogy mi van a környezetében, azt elmondjuk neki. Ők maguk nem igazán tudnak egyedűl közlekedni az épűletben, hanem csak a lépcsűházban és a szobáik felé a folyosón.

A tanácsteremben, ahol az Istentisztelet is folyik, ha vége van az Istentiszteletnek nem igazán mozdulnak el a helyűkrűl, mert nem látják hol vannak székek, hol van akadály. Ezért mindig figyelnűnk kell, hogy van-e olyan látássérűt aki ott van magában. Mert űk nem mindig jeleznek. Oda kell menni hozzájuk és megkérdezni, hogy mit szeretnének tenni.

Éjjel, amikor egy látássérűt felkel és nem talál ki a mosdóba, akkor is szüksége van segítségre. A mi lakrészűnkben - ami két szobából egy konyhából és egy fűrdűszobából állt - három látássérűt volt, és egy mozgássérűt aki látó, valamint hárman voltunk segítűk.

A Bartimeus tábor nem egy happy laza nyaralás, még a strandon sem. A parton lehet felűgyelni a strandolű testvérek ruháit, holmijait. Közben esetleg lehet olvasgatni. A Duolingót - angol, vagy német nyelvtanulás - a szabadidűmben tudtam csinálni, ami általában este 10 után volt, amikor már mi is elhagyhattuk a konferencia termet. Nem sok idű maradt az alvásra, mert olykor mi segítűk is beszélgettűnk egymással.

Minden délelűtt volt igehirdetés, és kiscsoportos foglalkozás, délután strandolás, kisvonatozás, másikk nap vitorlázás, egyik este grillezés, vasárnap este Ki mit tud: látók, és nem látók komoly és humoros elűadásai. Vacsora után igehirdetés volt.

Hétfűn, reggeli után Morzsaszedegetés: a tábor kiértékelése.

Prioritás, hogy Krisztus szeretetét, és evangéliumát adjuk át.

Èn ezt nagyon szeretem csinálni, mert nagyon szűvesen segíték bármikor és bárhol, ahol az Isten szeretné.

FRANCICSNÉ SÁFÁR ÈVI

Hívogatás

Ne csak olykor-olykor
Lépj be a templomba,
Keress Isten házát
Gyermekségedtől fogva!

Halhatatlan lelked
Ne koplaltasd éhen!
Öröme, ha élhet
Mennyei kenyéren.

Lásd meg életedben
Isten szent szándékát,
S fogadd el az üdvöt,
Szíve ajándékát!

PECZNYÍK PÁL

A búza és a közé vetett konkoly példázata

(Máté 13:24-30)

Az Úr Jézus mondanivalóját gyakran a korabeli emberek élet- és munkakörülményeiből vett példákkal és hasonlatokkal tette érthetőbbé. (Máté 13:3) Ezek közül az egyik közismert példázatot a Máté 13. részében találjuk. Ez a történet a búzával együtt kikelt konkolyról, és annak eltávolítási módjáról szól.

A példázatban említett eset gyakorlati megvalósulásával találkoztam az elmúlt hetekben, amikor a szépen fejlődő zöldbab tövek közül próbáltam kiszedni a közöttük növekvő kis gatzöveket, melyek gyökere összekeveredett a még gyenge babtövek gyökereivel, de esetenként magasabbra nőtt azoknál. Egy-két alkalommal úgy jártam, mint a példázatban leírt esetben, a búzát a konkolytól megtisztítani akaró ember: a gazzal együtt a gyenge babszár is kiszakadt a földből.

Azt tanultam meg ebből az esetből, amire az Úr Jézus is tanítani akart: a gattól való tisztogatás óvatosságot követel, és ki kell várni a megfelelő időt, alkalmat. Ez a tisztogatási szándék vonatkozhat saját szoros kapcsó-

latainkra, de arra az esetre is, amikor közösségünkben látunk valami nem odavaló dolgot. Talán esetenként magunkkal szemben is kíméletesnek és türelmesnek kell lennünk, ha valamilyen „makacs gaztól” kell megszabadulnunk. Az Úr is hosszútűréssel és empátiával járt el velünk szemben.

Visszatérve a hasonlatra, azt kell látnunk, hogy a gaz nem tudja megváltoztatni a növény jellegét (genetikai állományát), de csökkenteni tudja a termés mennyiségét. Kérhetjük a vetemény Urát, hogy segítsen megtisztítani lelki kertünket. Ő tudja ezt úgy megtenni, hogy sem bennünk, sem kapcsolatainkban ne keletkezzenek végzetes károk.

SCHAUERMANN M. HENRIK

Kölcsönkenyér visszajár

„Ne fizessetek senkinek rosszal a rosszért...

*Ha lehetséges, amennyire töletek telik, éljetez minden emberrel
békeességben!” Róma 12:17-18*

Bevált kenyérreceptek kavarnak a fórumokon, blogokon. A hozzávalók kimérése nem annyira szórakoztató, de a saját sütés örömét már gyúrás, formálás közben is érzi a bőrünk. Egy kitarító dagasztás során nem csak a kezünk dolgozik. Jár az agyunk is, és egész mást is „kisütünk” gondolatban a cipónkon kívül. Kiötölhetjük például, hogyan válaszolunk majd a holnap is várható csipkelődésre, vagy hogyan viszonyozzuk a múlt heti „bemártást”, rágalmat. A kapott bántásokat kölcsönként kezeljük. Nem tesszük zsebre, hanem terveket „gyúrunk” egy még furmányosabb, esetleg fájóbb válaszcspásra. Biztos receptet készítünk, saját kézből, és természetesen látni is szeretnénk a hatást.

Van, aki állítja: ő nem kapható arra, hogy visszatámadjon. Úgy fogalmaz: „nem ér annyit, nem izgatom magam”. Szinte nem is veszi ember számba azt, aki ellenséges vele szemben. Átnéz rajta. Ám ez csak látszat. Mert így a kölcsönkenyeret a címzett vissza csakugyan nem adta - hanem benyelte. Ott ül a gyomrában, és emészti őt: igen, a bántás az embert, és nem fordítva. A flegmaság, a cinizmus árulkodnak a lelki emésztési

zavarokról. Amit sokáig őrizgetünk emésztetlenül, az illetlen módon fog távozni. Erről verbális kirohanások tanúskodnak, amelyeket akkor is hallani vagy olvasni kényszerülünk, ha nem szeretnénk.

Ha pusztán abban áll a keresztény tanítás, hogy ne viszonzozzuk a bánást, magam sem vállalnám. A keresztény hozzáállás - Krisztus nélkül - határos a mulyasággal, de Krisztus személyére és szavára építve ember- és világformáló erő. A megbocsátás nem lágy érzelmek tréningje, hanem annak tudatos elhatározása, hogy Jézus kezébe teszem a kölcsönkenyeret, rá bízva azt az embert is, akitől kaptam. Nem bosszút kérek az Úrtól, hanem bölcsességet. Még attól a gondolattól sem félek, hogy Jézus őt is szereti, őt, akivel nekem meggyúlt a bajom. Saját receptjeimet a konyhám számára, Jézus receptjeit a kapcsolataim számára tartogatom.

„EVANGÉLIUMOT MINDEN OTTHONBA”
CÍMŰ NAPTÁRBÓL

Egyedül nem lehet

Egyedül nem lehet, egyedül oly nehéz!
Egyedül engemet elsodor bármi vész.
Egyedül céltalan, egyedül úttalan,
Csak Veled, Jézusom, csak Veled boldogan!

FÜLE LAJOS

Händel padlón talált kincsei

Mindnyájan szeretünk az élet napos oldalán tartózkodni: szeretjük, ha megy a szekér, pörög a kasza, elismerésben van részünk, sikeresek vagyunk, jó egészségnek örvendünk. Ám előbb vagy utóbb felismerjük, hogy a magasan szárnyaló időszakokat nem tudjuk meghosszabbítani, a nehéz életperiódusokat pedig nem áll módunkban elkerülni. A következő igaz történettel abban szeretném bátorítani a kedves olvasóimat, hogy ha már elkerülhetetlen, hogy időnként padlóra kerüljünk, legalább legyünk elég bölcssek, és szedjük fel onnan valami értékeset.

George Friedrich Händel 1685-ben született Halle városában. Händel a szerencse fiaként kezdte pályafutását. Az ilyen emberre szokták azt mondani: „Neki csak megszületni volt nehéz.” Édesapja, aki híres sebész-

orvos volt, jogi pályára szánta tehetséges fiát, aki viszont - ahogy ez már csak lenni szokott - inkább a zene iránt érdeklődött. Apja hallani sem akart arról, hogy fia a zenei pályát válassza, de azt elfogadta, hogy a jogi tanulmányok mellett zenéljen. Így aztán a fiatal George Friedrich párhuzamosan készült a jogi és zenei pályára: 17 évesen fölvettek a hallei egyetem jogi karára, rá egy hónapra pedig már a hallei református templom kántori állása is az övé volt. Mindössze 20 éves, amikor bemutatják első operáját, amit számos európai körút követ.

Meghívják Firenzébe, Rómába, Nápolyba, és a kor legismertebb zenei géniuszaival ismerkedik meg: Domnico Scarlattival, Arcangelo Corellivel és Antonio Vivaldival. Händel rövid idő alatt valóságos szupersztár lett, Európa-szerte hatalmas sikerrel mutatták be operáit, oratóriumait. 27 évesen Londonban telepedett le, ahol folytatódott töretlen sikersorozata. Anna királynő 200 fontos járadékot biztosított neki, több jól fizető zeneigazgatói állás betöltése után a Royal Academy of Music zenei vezetője lett. Operáit zajos sikerrel fogadták, az akkori London - nem kis mértékben Händelnek is köszönhetően - az európai operaélet központja lett. Ám mint minden sikersorozat, egyszer az övé is megszakadt. Händel kemény harcokat vívott szakmai riválisaival, az 1730-as évektől kezdődően pedig a londoni közönség totális érdektelenségével. Színházi projektjei sorra bedőltek anyagilag, népszerűsége csökkent, mígnem az ötvenes éveibe lépő Händel, a zeni, az egykori sztár, a szerencse fia, úgy tűnt, végleg padlóra került, teljes anyagi ellehetetlenülés fenyegette, csalódott volt, mellőzöttnek érezte magát, majd 1737-ben súlyosan megrendült az egészségi állapota is: agyvérzés tünetek következtében teste jobb fele lebénult, így komponálni sem tudott többé. Az orvosok egy lyukas garast sem adtak azért, hogy valaha felépül. Händel Aachenbe ment, hogy gyógyfürdők vizével kúrálja magát, ami meglepetésre igen jó hatással volt a szervezetére, és bár a bénulásos tünetei sokat javultak, a mellőzöttség és a folyamatos anyagi gondok miatt folytatódott a mélyrepülése. 1741-ben történt, hogy midőn Händel hazaért szokásos esti sétájáról, egy férfi várta őt az otthonában. A férfit Charles Jennensnek hívták, ismert művészetpártoló mecénás, és költészettel is foglalkozó módos ember volt. Jennens arról tájékoztatta Händelt, hogy elkészült egy szöveggel, melyet teljes egészében a Biblia Ó-, illetve Újszövetségének szövegrészeire alapozott, és arra gondolt, hogy Händel lehetne az, aki megzenésíthetné a librettót. Händel kissé kedvet-

lenül olvasta át a szöveget, nem kifejezetten lelkesedett a dolog iránt. Ám ahogy sorról sorra olvasta, mélyen a szívébe hasítottak a bibliai igék.

- „*Megvetett és emberektől elhagyott volt...*” (Ézsaiás 53:3)

- „*A gyalázat összetörte szívemet, és beteggé lettem. Részvétre vártam, de hiába; vigasztalókra, de nem találtam.*” (Zsoltár 69:21)

Händel saját magát ismerte fel ezekben a sorokban. Aztán tovább olvasta a szöveget:

- „*Az Úrra bízta magát.*” (Zsoltár 22:9)

- „*Te nem hagytad lelkét a sírban, nem hagytad, hogy a te szented rothadást lásson*” (Zsoltár 16:10),

- *Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. Vegyétek magatokra az én igémet, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok, és lelketek nyugalmat talál.*” (Máté 11:28-29)

És végül, ami igazán a szívéig hatott:

- „*Tudom, hogy az én megváltóm él.*” (Jób 19:25)

Händelt magával ragadták a bibliai szövegek, magára ismert, saját életútját, bűneit, terheit, küszködéseit látta leírva az ősi szózatokban, és ráismert a Teremtőre is, aki elküldte egyszülött Fiát, hogy megváltsa őt nyomorult állapotából. Annyira mélyen megérintette őt a Szentírásból

vett ihletett sorok, hogy lelke szinte elemelkedett a földtől, szíve betöltkezett e földöntúli szépséggel és igazsággal, majd lélegzetelállító tempóban, mindössze 24 nap alatt megzenésítette az egész librettót. Igen, ez lett az egyik legismertebb műve: A Messiás.

A Messiást Händel nem a fantasztikusan sikeres európai körútjai alatt komponálta, amikor csodálták, méltatták őt, nem is a fényes és dicsőséges londoni időszakában, hanem élete legmélyebb időszakát követően, amikor testileg és lelkileg is padlón volt. Különös látni, hogy bár mi irtózunk az efféle időszakoktól, a mélységekben kincsek vannak elrejtve: Newton karanténba zárva fedezte fel a gravitáció törvényét, Pál apostol fogságból írta a legmélyebb üzenettel bíró leveleit, John Bunyan börtönben írta a Zarándok útja című csodálatos könyvét, Luther pedig várfogságban volt, amikor lefordította az Újszövetséget német nyelvre. Vajon miért?

Mert ahogy a gyorsfolyású hegyi patakok vizei sem a hegycsúcson, hanem a völgyekben gyűlnek össze, és válnak tóvá, úgy a kegyelem is az élet mélyedéseiben válik éltető forrássá.

Már pedig a Messiás kegyelmi ajándék volt Händel számára, amit ő pontosan tudott is. Egy barátjának ezt mondta később: „Amíg a Messiást komponáltam, magam előtt láttam a mennyországot, és magát a hatalmas Istent.”

Ahogy Händel élete mélységeiben talált rá a Messiás című műre, úgy ha padlóra kerülünk, mi is megtalálhatjuk a Messiást. És még ha nem is komponálunk az élményből világra szóló remekművet, örökre mindent megváltoztathat a felismerés, mely a szintén padlóra került Jób szájából hangzott el egykor, és mely mondat végül Händel sírfelirata is lett: „Tudom, hogy az én megváltóm él.”

BOLYKI LÁSZLÓ: A LÉLEK HÚRJAI

A Király gyermeke

Szép nyári nap volt. A cipész műhelye előtt ült, és szorgalmasan dolgozott egy pár agyonhasznált papucson. Feje fölött kalitka lógott, benne vidáman ugrált egy szarka. Mintha éppen a gazdájával beszélgetett volna.

- Jancsikám - magyarázta Wulle, a cipész, miközben felpillantott - szerencsés madár vagy. Semmi bajod nálam. Én is szerencsés vagyok, hiszen Isten olyan sok jóval ajándékozott meg.

Ezzel kedvenc énekeit kezdte énekelni. Olyan szorgalmasan dolgozott, hogy észre sem vette, amikor egy fiú állt meg előtte.

- Milyen boldog embernek látszik - szólalt meg hirtelen egy hang. A fiú diák volt és zsidó.

Wulle mester csodálkozva nézett fel, majd így válaszolt:

- Boldog? Természetesen, de hát miért ne lennék boldog?

A diák felsőhajtott.

- Sok olyan embert ismerek, aki nem boldog. Azt hiszem a szegénysége éppen elég ok lenne a szomorúságra. Önnek biztosan senkiről sem kell gondoskodnia, csak erről a madárról.

- Téved, uram, mert rajta kívül feleségem meg hét gyermekem van, akiket el kell tartanom. Mégis minden okom megvan rá, hogy vidáman énekeljek.

A fiú nem válaszolt. Gondolatban összehasonlította saját magát a boldog cipésszel. Fényes jövő állt előtte, mégis gyakran fogta el a szomorúság. Nyugalanság töltötte el, amikor a halálra vagy az örökkévalóságra gondolt. Nem tudta, mit várhat a halál után. Időnként eszébe jutott Isten, de ettől még nem lett békessége.

- Mégsem értem - szólalt meg egy idő múlva -, hogy lehet ilyen boldog egy olyan szegény cipész, mint ön.

A mester elnevette magát.

- Én szegény? - kiáltotta. Honnan tudja, hogy mennyi pénzem van a bankban? Gazdagabb vagyok, mint hinné.

- Nem is úgy néz ki - viccelt vele a diák.

- Fiam - felelte komolyan Wulle mester -, biztosíthatom, hogy nem vagyok szegény, igazán nem kell sajnálnia. Tudja én egy király gyermeke vagyok.

A fiú a szavak hallatára megijedt. Gyorsan elbúcsúzott, megfordult és sietve elment.

- Szegény ember - mormogta magában -, csak azért olyan boldog, mert hiányzik egy kereke.

Egy hét múlva újra a cipész háza előtt ment el. A mester most is műhelye előtt ült és vidáman kopácsolt.

- Jó estét, királyi fenség - üdvözölte a diák, és mély meghajlással köszöntötte.

- Várjon csak, barátom - kiáltotta utána Wulle mester -, szeretnék önnek valamit mondani. Múltkor azt hitte, hogy nem vagyok normális, de szerencsére tévedett. Hála Istennek, egyáltalán nem vagyok örült. Én valóban egy király gyermeke vagyok. Amikor legutóbb itt járt, éppen az ő országáról énekeltem. Nem akarja még egyszer hallani?

- Szívesen ha őkirályi fensége ezt kívánja - válaszolta nevetve a diák.

Wulle mester elénekelte azt az éneket, amely Krisztus eljövendő országáról szól. A fiú figyelmesen hallgatta. A cipész megkérdezte, hogy érti-e az éneket, de ő csak a fejét rázta. Wulle kezdett neki az Úr Jézusról beszélni, születésétől egészen a haláláig és feltámadásáig.

- Isten gyermeke és örököse lettem, mert hiszek Krisztus nevében - fejezte be a magyarázatát. - És mert Krisztus örökostársa vagyok, vele együtt fogok uralkodni. Nincs jogom azt mondani, hogy a Király gyermeke vagyok?

A fiatal izraelita a gondolataiba merült. Ilyesmit még sohasem hallott. Nem, ez az ember nem elmebeteg, mint hitte, hanem meggyőződésből beszélt.

Wulle mester részvevően nézett a fiúra. Amikor az egy szót sem szólt, megkérdezte:

- Fiam, hisz a prófétáknak? Úgy látom, igen. De hisz-e abban is, akiről jövendöltek? Mert csak így lehet olyan boldog, mint én.

- Hol hallhatok még arról, ami önt olyan boldoggá teszi? - kérdezte a diák.

- Itt - felelte Wulle és egy Újszövetséget adott neki. - Olvassa ezt a könyvet. Megtalál benne mindent, ami örökre boldoggá teszi.

A fiú megszorította a cipész kezét és továbbment. Otthon rögtön leült olvasni. Megtudta, hogy az Úr Jézus azért jött a földre, hogy a bűnösöket megbékítse Istennel. Megértette, hogy az ő bűnei büntetését is viselte a kereszten, amelyeknek most tudatára ébredt és megvallotta. Szívét csodálatos békesség töltötte be. Megértette, hogy joggal mondhatta a cipész: „Király gyermeke vagyok...”

Isten minden elveszettet keres, hogy örökre örömet adjon neki. A tékozló fiú történetében így szól az apa bűnét beismerő, hazatérő fiához: „Együnk és vigadjunk, mert ez az én fiam, aki meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott. És elkezdtek vigadozni.” (Lukács 15:24)

„IZRAEL FIAI ÉS A MESSIÁS” CÍMŰ KÖNYVBŐL

Menekvés

De jó most futni,
szaladni hozzád,
én Uram!

De jó, hogy nálad
szűnik a bánat,
mert karod közt
lelkemnek
békessége van!
Ámen

HAJDÚ ZOLTÁN LEVENTE

(N) agymosás

Annyi ok miatt kaphatja meg az ember az agymosott jelzöt manapság. Az egyik ilyen indok, hogy kitart a „régimódi, idejét múlt és kirekesztő” keresztény tanítás mellett, és komolyan gondolja, hogy van Isten, aki ráadásul személy, és akivel mi személyes kapcsolatban lehetünk. Ha még arra is „vete-medik”, hogy saját életét megpróbálja Isten akarata szerint alakítani, hovatovább a menthetetlen skatulyába kerül. Aki pedig úgy képzei, hogy igenis van egy hatalmas, évezredek óta folyamatos emberellenes összeesküvés, amelyet maga a gonosz irányít, felhasználva minden korban azokat az embereket, akiket hatalmába tud keríteni, az már veszedelmes konteós.

Vállalom mindezeket a jelzőket, és mindenkire arra biztatok, hogy mossa át alaposan az agyát, azaz inkább engedje, hogy a Szentlélek végezze el ezt a (n)agymosást. Méghozzá ne csak az agyunkban, hanem a szívünkben is. A takarítás egyik fontos és kívánatos „mellékhatásaként” egyre jobb lesz az összeköttetés e két életfontosságú szervünk között.

Bőven van mit kimosni a fejünkben, a szívünkben, mert elkerülhetetlenül hat ránk a minket körül vevő világ, a társadalom, amelyben élünk. Apránként adagolva, szép jelszavakba és jó célokba csomagolva nehezebben ismerjük fel a valódi szándékokat. A gonosz ma is ugyanazzal a módszerrel dolgozik, mint hajdan: elülteti a szívünkben a kételyt. Isten talán nem is jó, talán nem is szeret minket igazán? Hiszen a szeretetet az szeretet, a család meg család - miért is akarja Isten maga meghatározni, hogyan is éljünk mi? Igaz, hogy ő teremtett minket, de hát „elkészült a nagy mű, az alkotó pihen” - és sokan úgy értelmezik ezt, mintha Isten most már páholyból figyelne az általa elindított játszma kimenetelét.

Szükségünk van ezeknek a hazugságoknak a kitakarítására, hogy meglássuk, befogadhassuk az igazságot: Isten szeretete nélkül egy pillanattig sem tudnánk létezni, sem mi, sem az univerzum.

Elterjedt elképzelés az is, hogy Isten szeretetét ki kell érdemelnünk, meg kell érte dolgoznunk, és csak remélhetjük, hogy jókedvében találjuk, amikor majd elé állunk - mintha valami szeszélyes, kiszámíthatatlan önkényúr volna. A másik véglet, amikor mindent elnéző, kicsit szenilis nagypapának képzei, aki a végén úgymint mindenkit beenged majd a hát-

só kapun a paradicsomba. Akiket meg nem, azok majd jól elkvaterkázhatnak a többi kint rekedttel. Mintha a pokol valami bohém társaság lenne, ahol remekül elszórakozhatnak a cinikusok és a mindenben kételkedők...

Vannak, akik azt tanítják, hogy a Jó és a Rossz ugyanazon örök létezés két oldala, elválaszthatatlanul összetartoznak, és valóban fölösleges értékelnünk a dolgokat és eseményeket, végső soron minden jó. Ezekben a maszlagokban az a legutálatosabb, hogy van bennük részzigazság, hiszen Isten valóban mindenkinek irgalmazni akar, persze ez nem azt jelenti, hogy a bűneinket is bevihetnénk a mennybe. Hogyan is lenne az menny, ha ott is folytatódna a földi gyűlölködés-hazudozás-csalás-könyöklés? Az is igaz bizonyos értelemben, hogy minden jól van - de csak azért, mert Isten mindent képes a javunkra fordítani, és végül Isten lesz mindenben minden. Ennek azonban ára volt és van: Jézus vére.

Mások a szabadságot értelmezik egészen sajátos módon, szándékosan kifogatva még azt a humanista alapelvet is, hogy az egyén szabadsága addig ér, amíg nem csorbítja a másik szabadságát. Hiszen ma is vannak egyenlőbbek, akik a maguk szabadságát előrébb valónak tartják másokénál. Persze már ez a humanista elv is figyelmen kívül hagyja a valóságot, hogy mi, emberek egy hajóban evezünk, hatunk egymásra azzal is, amit a négy fal között teszünk vagy nem teszünk, sőt azzal is, amit csak elgondolunk.

Jó, ha a nagymosás megszabadít attól az elgondolástól is, hogy az egyház azért zsugorodik, mert túl szigorú és vaskalapos, túlzottan ragaszkodik a régi elvekhez, ahelyett, hogy haladna a korral. A valóság sokkal inkább az, hogy ott csökken a hívek száma, ahol az egyház langyossá és engedékennyé, simulékonnyá és igénytelené válik - ahol pedig határozottan és elszántan kitart, ott ma is növekszik.

Mai modern maszlag az is, hogy mi magunk vagyunk a sorsunk kovácsai, az ember mindenre képes, csak kézben kell tartanunk és meg kell terveznünk az életünket, majd céltudatosan megvalósítanunk a terveinket. Az egyik legmerészebb - vagy inkább legelvetemültebb - cél most a halál eltüntetése, az élet végtelen meghosszabbítása. A valóság az, hogy csak a szívünk kincsei maradnak meg örökre, semmilyen technika, semmilyen csodapirula vagy mesterséges intelligencia nem adhat védelmet a testi halál ellen. Assisi Szent Ferencsel vallom, hogy a halál is nővérünk, amely átvész bennünket abba a csodálatos létbe, ahová Jézus már előttünk

ment. Ő olyan testben támadt fel, amely képes enni és inni, amely a zárt ajtókon át is belép, és nem akadály számára sem idő, sem tér.

Örömmel vagyok tehát agy mosott, és igyekszem tisztán és éberem tartani az értelmemet és a szívemet is.

HERBERT DÓRA - FAMILY MAGAZIN 2024/II.

Mondj jót!

Mondj jót másokról! Hitből akkor is,
ha nem fedezted fel még azt a jót,
hisz bennük szunnyad. Hát ne szomoríts
gyanakvásokkal senkit! Az a mód,
ahogy másokról megnyilatkozol,
fejedre száll majd vissza valahol,
és rajta könnyen átokká lehet.
De mindig áldást szül a szeretet.

FÜLE LAJOS

Gondolatok az imádságról

Amikor ma azt mondjuk: „Ha mást nem tudunk tenni, akkor legalább tudunk imádkozni”, ez egy olyan látásmódot tükröz, ahol az imádság valami olyasmis lesz, amit addig teszünk, amíg arra várunk, hogy azzal tudjunk foglalkozni, ami tényleg fontos, pedig valójában semmi sem fontosabb, mint az imádság.

Jézus arra hív minket, hogy szüntelenül imádkozzunk, hogy a falon álljunk, hogy soha ne pihenjünk meg az imádságtól. Korunk egyik nagy kihívása az imádság erejének az újrafelfedezése. Amikor Jézus tanítványai a megdicsőülés hegyén átélt nagy élményük után nem tudtak segíteni azon a férfin, aki felkereste őket meggyötört fiával, a gond a tanítványok tökéletlen vagy hiányos imádsága volt. Ugyanez elmondható a mi képtelenségünkről arra vonatkozóan, hogy közvetítsük az evangéliumot. Bárhol, ahol van egy igazi élet imádságban, elég kinyitni az ajtókat, és özönlenek oda az emberek. „Ennél nagyobb dolgokat fogtok látni”, mondta nekünk Jézus. Manapság a világ összetettebb, mint Jézus idejében volt, de lehetőségünk van nagyobb dolgokat látni. Nem arról van szó,

hogy lelki síkra tereljük a problémákat, hanem arról, hogy megtapasztaljuk Isten erejét. Gyengék vagyunk ugyan, de hozzáférünk az Ő erejéhez. Csupán arról van szó, hogy nem használjuk ezeket az erőforrásokat.

MARCO GNAVI GONDOLATAI
(A SANT'EGIDIO-KÖZÖSSÉG VEZETŐJE, INTER-
JÚ A PILGRIM CÍMŰ FOLYÓIRATBÓL 2003-BÓL)
FORDÍTOTTA FÖLDESI KATALIN

Őket már csak Isten változtathatja meg

(Egy bűnös megérti pünkösöd csodáját)

Sokáig, a türelmetlen újságíró számára túl sokáig kellett várakoznom, míg megkaptam az engedélyt a t-i börtön meglátogatására.

Mégis, amikor a nagy vaskapun a kis ajtó végre megnyílik előttem, csak vonakodva lépek be. Emberek rács mögött, hónapokig, évekig egyedül, elzárva a világtól, szűk cellákban... Vezetőm megáll, egy hosszú folyosón. Kulcsával kinyit egy rácsos ablakot és a belső udvarra mutat. Félelmetes körforgást pillantok meg: A foglyok párosával mennek körbe. Legtöbbjük „legszebb éveiben” van. Milyen szörnyen hangzik ez itt! Egyesek csoszogva mennek, arcuk kifejezéstelen, lélektelen. Mások vidáman és könnyedén beszélgetnek

szomszédaikkal, mintha nem érintené őket a büntetés, és nem nyomná őket a fal, amely mellett végigmennek. - Egy csomó tehetséges ember van közöttük, akik vitték volna valamire az életben - magyarázza az őr. - Például ott az a kicsi - csodálkozna, ha látná, milyen képeket fest.

A hivatalnok nem túlzott. A kép, amelyet később irodájában a szekrény mögül húz elő, rögtön megragad. Egészen sajátos stílusban, feltűnő színekkel festették. Tizenkét ember áll körben és döbbenten néznek felé. Hajuk összeborzolózott, arcuk ragyogó tarka fényben fürdik, amely a szivárvány színeiből felülről esik rájuk, a férfiak szeme tágra nyílt és ter-

mészetellenesen nagy. A legmeggrázóbb azonban a kép úgynevezett optikája. Az az ember benyomása, hogy felülről, toronyból tekint az arcokba.

- Pünkösdsnek nevezi a képét - mondja a hivatalnok. - A börtön tempoma számára festette, de nem akaszthatja fel.

- Nem? És miért nem? - kérdezem -. Persze, hogy akasszák ki! Ezért a képért minden gyülekezet irigyelné önöket. Hallatlan kifejező ereje van.

- Igen - válaszolta a hivatalnok -, de ezek itt mind a fogolytársai, akiket ide festett - mutatja az egyes fejeket. - Ez az automatákat rabolta ki, ez egy váltóhamisító, és ez itt egy olyan ember, aki nem tud megmaradni a társadalomban.

Látom rajta, hogy azt várja tőlem, hogy mély megvetésemet fejezzem ki emiatt a felháborító tett miatt. Láthatóan megdöbben, amikor közbevetem: - Biztosan nem álltak rendelkezésére mások, akik modellt ülhetek volna neki.

- Nem, nem, nem az a baj - vág a szavamba. - Vannak itt kis bűnözők is, akik csak megbotlottak, akik először vannak itt. De ő direkt a legrosszabbakat választotta ki. Ez a felháborító!

Magasabb beosztású büntetővizsgálóval folytatott néhány telefonbeszélgetés után megkaptam az engedélyt, hogy beszélhessek a festővel. - Ne féljen! - bíztatom. - Nem fog nyilvánosságra kerülni a neve. Szívesen tennék fel viszont önnek néhány kérdést, mert a képe látogatásom legnagyobb élménye.

Készségesen és minden elfogódottság nélkül válaszol kérdéseimre.

- Mit képzeltem el? Pontosan azt, amit a Biblia a pünkösdről ír. Hogy Isten Szentlelke teljesen megújítja az ember szívét és gondolkodását, és teljesen megváltoztatja az embert. Ez a hatalom megmenti a bűnösöket - kérdően néz rám: - Nem ismeri azt a pünkösdi éneket, hogy „Lépj be kapuidon”?

- Természetesen ismerem.

- Akkor hát - mondja - ismeri azt a csodálatos szakaszt is, hogy „vadszóló voltam. Te tettél jó szölvé. A halál átítatta az életemet, Te ölted meg”.

Meglepődtem, hogy egy elítélt rab így kiismeri magát a Bibliában és az énekeskönyvben, de nem vagyok egészen meggyőződve arról, hogy amit mond, szívből jön-e. Kicsit túlságosan jól forog a nyelve. Ezért most élesebben támadom: - Azok a férfiak, akik az első pünkösdtől átéltek, is-

tenfélő, hívő emberek voltak. Ezt azonban a legjobb akarattal sem lehet azokról elmondani, akiket lefestett.

Gyenge pontját érintettem!

- Tudja ön, hogy mi a pünkösöd? - kezdi - A pünkösöd ígéret, hogy minden más lesz. A hívőknek, akiknek már mindenük megvan, nem kell ezt megígérni. De a kétségbeesetteknek meg kell mutatni, hogy ők is újrakezdehetnek.

Azért én sem hagyom magam.

- Ez mind szép és jó, csakhogy azt mondták nekem, hogy ehhez a képhez a legrosszabbakat kereste ki rabtársai közül. Nem tudja megérteni, hogy a börtön ebben különleges gonoszságot, a kereszténység talán istenkáromlást lát?

Nem tudom azonban megingatni.

- A pünkösöd csoda - válaszolja - és ha azt akarom kifejezni, olyan embereket kell festenem, akiken már csak a csoda segíthet. A kis bűnösöket saját feleségük is képes megváltoztatni, ezeket talán a börtön is megjavítja, de az egészen nehéz eseteket már csak Isten változtathatja meg.

Látom, hogy küszködik magával. Aztán szó nélkül kopog ujjával a képen egy helyen, ekkor feltűnik nekem, hogy saját magát is odafestette.

- Az egészen súlyosakat - ismétli meg még egyszer - csak Isten tudja megváltoztatni.

Több kérdésem nincs. Búcsúzóul csak ennyit jegyzek meg magamban: Ilyen hitet Izraelben sem találtam.

RUDOLF HEMPEL - EVANGÉLIUMI ÉLETKÉPEK

Támogatás

Amennyiben adományával támogatni szeretné a Magyarországi Metodista Egyház Pécsi Gyülekezetét, ezen a számlaszámon megteheti:

10402427-50485348-54531009

Honlap

Ajánljuk a pécsi gyülekezet honlapját, korábbi hírlevelek is olvashatók ott, egyéb információkkal, hírekkel és képekkel.

Címe: <http://pecsimetodista.hu/>

Istentiszteleteink hanganyaga is meghallgatható a honlapon!

A honlapra, vagy a Hírlevélbe küldendő anyagot a schauermannok@gmail.com email címre lehet eljuttatni.

*2024. június 23-án
Hidason gyülekezeti napunk volt*

